

[Erhard Jakobsen.]

på møde efter møde har folk spurgt mig: hvorfor i al verden skal vi ud og afgøre dette? Hvorfor gør I ikke det, det er jo det, I er valgt til? Jeg har så givet dem forklaringen med grundloven osv., som enhver her kender, men jeg har glædet mig over, at mange danske vælgere har den indstilling: det skulle I inde i folketinget afgøre og ikke vi. Og jeg siger: ja men så følg os da, så følg os da. Når nu i løbet af et par dage et hundrede nogle og fyrrer medlemmer i dette ting siger ja og kun en lille klat siger nej, så kan jo alle de, der vil have folketinget til at bestemme, bare følge det store antal i stedet for at rende i rumpen på det lille mindretal, der vil anderledes.

(Kort bemærkning).

**Poul Dam:** Jeg skal blot udtrykke min taknemmelighed over, at hr. Erhard Jakobsen ikke kom med trusler. Det havde vi næppe kunnet bære.

**Helle Degn:** Jeg har svært ved at forstå de mange mennesker, der er begejstrede tilhængere af en vesteuropæisk integration for en minimal økonomisk gevinsts skyld, men det er dog et klart standpunkt, som jeg må respektere. Men jeg finder, at de lunkne tilhængere, de er holdningsløse. I stedet for helhjertet at gå ind for EF's målsætninger søger de fleste af tilhængerne at negligere det politiske samarbejdes betydning. I forbindelse med de politiske aspekter i et EF-medlemskab argumenterer de fleste tilhængere oftest med at fremhæve, at Danmark jo blot kan nedlægge veto, og at det politiske samarbejde alligevel aldrig vil blive noget særlig snævert samarbejde, da de store lande alligevel ikke kan blive enige. Det forekommer mig, at det er en besynderlig trøst, når EF-tilhængere trøster sig med f. eks., at Wernerplanen nok aldrig bliver ført ud i livet, når man sort på hvidt kan konstatere, at Ministerrådet den 22. marts 1971 bl. a. har vedtaget, at budgetpolitikken

fastsættes på fællesskabsplan. Det vil sige, inden for hvilke rammer, inden for hvilke spillerum hovedelementerne i budgettet skal holde sig. Når det røgslør, som EF-tilhængerne søger at lægge over kendsgerningerne, en gang imellem bliver lettet, så jamrer de lunkne tilhængere forfærdet. Når Willy Brandt f. eks. bekræfter det, som EF-modstandere altid har sagt, at Romunionen vil udvikle sig efter sin hensigt til også at være en militær union, erklærer statsministeren:

„Mange markedstilhængere har sikkert følt, at deres sag ikke blev fremmet gennem den tyske forbundskanslers tale om en mulig EF-hær engang i fremtiden. Det var ikke ligefrem det, vi ud fra danske synspunkter havde brug for i debatten.“

Det blev sagt den 11. februar 1972 i anledning af folketingets presseloges middag. Statsministeren fik ved en fantastisk fortolkningskunst udlagt Willy Brandts udtalelse om, at EF kan have sin egen hær i 1980'erne, derhen, at det i virkeligheden betyder et nej til EF-militær.

Som bekendt søgte handelsministeren og regeringen i begyndelsen at fortie over for befolkningen, at EF-ministerrådet totalt fejede de danske forbehold af bordet. Det var ikke så naivt, som man skulle tro, da Ministerrådets møder jo er hemmelige nu og også i fremtiden, og det skyldtes blot et tilfælde, at det lykkedes en journalist at få fat i Aldo Moros tale.

Søger handelsministeren stadig at bortforklare Gaston Thorns skarpe og barske svar på ministerens redegørelse eller forklaring i Ministerrådet? Afviste han ikke hånligt de danske betingelser med ordene:

„Det er Danmark, som søger optagelse i EF, og ikke omvendt. Hvis I vil med, så er det på vore vilkår.“

Hvilke betingelser kunne den danske regering så ikke få opfyldt? Lige netop de betingelser, som vil hindre den politiske og økonomiske samling af Europas Forenede Stater. Af de betingelser, den danske rege-